

VĚTRNÍK

Ročník L.

Pátek 18. října 2019

číslo 8.

Rád bych se podíval na svět z nadsledu

Ve stánku u vchodu do divadla si můžete koupit časosběrný dokument Krakonošův divadelní podzim 2014-2019. Dokonce jste měli možnost jej už dvakrát během přehlídky vidět ve videokavárně. Jeho autorem je nenápadný muž, který pro vás natáčí také záznamy soutěžních představení. Je z Vysokého a jmenuje se Miroslav Šalda.

Časosběrný dokument je spousta práce. Ten vysoký zahrnuje pětileté období a za tu dobu se už dá shromáždit poměrně hodně materiálu. „Byla to výzva, kterou jsem rád přijal,“ usmívá se Míra Šalda a dodal, že přesně množství natočeného materiálu neurčí, ale údajně to bylo 600 giga bitů. Pro ty zvláště zvědavé, kteří si rádi výpočet provedou sami, můžeme uvést pár dat:

(Pokračování na stránce 4)

dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Dobřichovice	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	Videokavárna	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Kouřim	před divadlem
17:00	Zločin na Lipnici, aneb	velký sál
17:30	Dracula je zpět	
18:00	Kouřim	
20:00	Zločin na Lipnici, aneb	velký sál
20:30	Dracula je zpět	
21:00	Kouřim	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	společenský večer	Bowling bar

Recenze: Petra Richter Kohutová

Peter Quilter: Je úchvatná

Dobřichovická divadelní společnost Dobřichovice

Úchvatná je úchvatná je úchvatná

Dobřichovická inscenace *Úchvatné* nabízí několik poprvé. Poprvé režiruje Alena Říhová (ne že by byla v kontextu dobřichovické tvorby osobou neznámou – byla autorkou scénářů inspirovaných *Andělem s ďáblem v těle* v roce 2009 a *Tří mušketýrů* v roce 2014, v Sadské získala cenu za nejlepší herecký výkon přehlídky v roce 2014 a čestné uznání za výpravu pro komedii *Mátový nebo citron* v Sadské v roce 2016; jde o všestrannou a zkušenou divadelnici). Poprvé se na jevišti představil Dušan Navařík, nejen jako brilantní pianista, ale také jako herecky mimořádně přesvědčivý představitel Cosmy McMoona. A především – v kontextu letošní přehlídky jsme poprvé viděli komplexní tvar, s přesným dramaturgicko-režijním konceptem, domyšlený a pointovaný ve všech složkách (scénografie,

hudební plán, světelný plán...) a velmi dobře interpretačně odvedený, herecky i pěvecky.

Alena Říhová si vybrala text anglického dramatika střední generace Petera Quiltera, který je autorem komedií s výraznou výchozí situací a prolínáním komediálních prvků s dramatickými; pracuje velmi obratně s nedorozuměním a paradoxem, ale také se sentimentem; osvědčuje smysl pro anglický humor a jeho dialogy jsou duchaplné a brilantní, přiznaně inspirované Oscarem Wildem. Režisérka původní text zkrátila na únosnou délku mírně přes dvě hodiny při zachování a srozumitelnosti původního příběhu. V některých případech proškrtala dialogy, mnohé převedla do herecké či hudební akce, zásadní změnu provedla s posledním Cosmovým monologem v původní hře, který přepsala do výstupu čtení kritik všemi postavami s následným Florenciným vyznáním a závěrečnými titulky. Zdůraznila téma („Když něco hodně chceš a jdeš za tím, dosáhneš toho...“), dokonce je o něco povýšila („... a celý svět ti k tomu pomůže.“) a rysy „člověka se snem“ jemně zvýraznila u všech klíčových postav. Navíc pracovala s kontextem a uváděla příběh do šir-

ších souvislostí (prostřednictvím promítaných fotografií či hudebních čísel nad rámec předepsaných ve scénáři).

Například – černobílé dobové fotografie promítané na projekční plátno nám zprostředkovaly dobu, ve které Florence žila, potud je naplněn požadavek původního scénáře. Ale v inscenaci jako by se optika obrázků postupně zaměřovala a zužovala; na počátku vidíme, jak vypadal New York v roce 1944, později pěvecké a vůbec umělecké osobnosti té doby, před životním Florenciným koncertem pak podobu Carnegie Hall – pak se do autentické podoby Florence prolne fotografie její představitelky – a v závěru se nesmírně efektně promítne fotografie publika v Carnegie Hall, jako zrcadlo diváků přítomných. To vše se děje, když dva scénické objekty po stranách jeviště jsou otevřeny směrem „ven“ – pak se zavřou a jsou z nich zdi ověšenými fotografiemi ve Florencině pokoji, „zbělají“ a stanou se zdi nahrávacího studia, později sloupy evokujícími newyorskou architekturu či miho-tavým prosvětlením zevnitř svícemi na hřbitově či na hrobě Florence. Dalším nezbytným scénickým objektem je klavír, podle té které situace dozdobovaný či proměňovaný v bar. Nelze nezmínit květi-

nové „křeslo slávy“ – a úlohu květin vůbec, které jsou prvkem typickým pro Florence a objevující se v různých konotacích a s nejrůznějšími významy v průběhu celé inscenace.

Operní árie, předepsané v předloze, pouštěné z autentických nahrávek či zpívané Florence a doprovázené klavírem, doplňují swingové písně, jež nás uvádějí do atmosféry populární hudby té doby a zároveň udávají tempo, k tomu podbarvují svižné přestavby a slouží k nenápadnému přechodu z prostředí do prostředí (např. z bytu Florence do nahrávacího studia) – a ve druhé polovině se swingující girls promění v návštěvnice plesu či ve členky Verdiho spolku. Několik přidáných klavírních výstupů, vycházejících evidentně z improvizací na zkouškách (jedna již při konkursu), vážných skladeb (např. Beethovenova Měsíční sonáta v interpretaci zoufalého dýmajícího Cosmy je neodolatelná) či hudebních podkresů (Nightingales zaznívající pod tancem) mají vesměs komentující charakter a v mnoha případech neodolatelnou komiku (St. Clairova pohřební řeč podbarvená písní Skákal pes v moll, kupříkladu). Není náhoda, že většina árií je otextována česky, zní tedy obzvláště obľudně; teprve v závěru zazní německá verze Mozartovy Královny noci, která má zcela jinou kvalitu. A tak by se dalo pokračovat.

Quilterovu *Úchvatnou* nelze inscenovat bez představitelů čtyř hlavních rolí, kteří musí disponovat konverzačními schopnostmi (wildeovské ozvuky v dialozích jsou patrné i zde) a schopností partnerské souhry, ale také řemeslnou vybaveností „navíc“. Dobřichovičtí takové mezi sebou mají – a navíc jsou režii vedeni k uměřenosti a existenci na jevišti bez exhibování. Kraluje jim samozřejmě Eugenie Koblížková v roli Florence; nejenže skvěle zpívá (a je jasné, že předvést příšerný a zároveň s maximálním prožitkem předváděný zpěv lze pouze při dokonalé znalosti materiálu), ale dokáže zprostředkovat i Florencinu šťastnou povahu a její charisma. Výhrou inscenace je Dušan

Navařík jako Cosma McMoon; hraje skvěle nejen na klavír, ale dokáže existovat na jevišti a dávat o sobě vědět i ve výstupech, kdy není v centru, minimalistickými prostředky a s respektem ke kolegům. Ondřej Nováček coby partner Florence a úspěšný herec je spíše ironicky komentující a odolává pokušení „rvát kulisy“ (scénu, kdy na jedné straně jásá Cosma s Florence nad pozváním do Carnegie Hall a na druhé straně prožívá St. Clair podpírán Dorothy mrtvičný záchvat, si budu dlouho pamatovat). A Kateřina Filla Věnečková coby kreativní kamarádka a obdivovatelka Dorotka má v sobě přesnou míru skromnosti a zároveň potrhlosti, opravdu připomíná postavu z Čaroděje ze země OZ.

Výtky jsou nemnohé. Obsazení doplňuje Irena Neradová coby Maríia a Lucie Hochmalová jako paní Verindah-Gedgeová; v případě Maríi se domnívám, že je zobrazována příliš hrubými tahy (je to patrné ve výstupu oživování St. Claira, její akce působí nepřiměřeně parodicky), u hudební puristky si pravděpodobně vybrala svou daň nervozita a zároveň nevýhodné aranžmá (dámy „v řadě“ těžko vygradují konflikt). Druhá polovina se několikrát zadržela a nemohu se zbavit dojmu, že závěr by se obešel bez jedné mezifáze (konkrétně bych přešla z díky a radosti hromadné scény rovnou k titulům, bez Florence o samotě zpívající).

Nelze než znovu poděkovat tvůrcům. Za poučenost a důslednost. *Úchvatná* byla úchvatná.

Půdička

Slíbili nám komedii a ona to komedie byla. Příběh vychází ze skutečného životního příběhu slavné podivuhodné umělkyně. Máme pocit, že se jedná o kvalitní text, byť drobné krácení by nebylo na škodu (např. nevyrovnanost první a druhé části). Nepoměrně méně dějových prvků ve druhé části se opakováním již sdělených faktů. Soubor je herecky a pěvecky výborně vybaven, navíc má perfektní podporu v technice. Je dobré prožít večer při inteligentní zábavě i s poselstvím o velké moci nadšení pro umění.

dokument se točil průměrně tři hodiny denně po deset přehlídkových dnů pět let. Matematici jistě dojdou k nějakému relevantnímu číslu.

„Domluvená stopáž dokumentu byla hodina. Rozdělil jsem si natočený materiál do třiceti kapitol a na každou jsem si dal zhruba jednu minutu. Ale třeba vítání na úradě nebo tady před Krakonošem nelze prostě vtěsnat do jedné minuty. To je takových úžasných věcí a nelze je pominout. Takže minutáž je kapku delší, ale je to památka,“ usmívá se Míra s tím, že ani ten vystříhaný materiál nevyhodí. „Z toho bych chtěl ještě udělat něco neoficiálního pro pořadatele. Jestli se to podaří, bude to něco pro zasmání, ale bude to interní.“

Míra točil pět let, letos v lednu měl výběr, poté stříhal, zvučil a upravoval do června. Finále dokumentu se rodilo od poloviny srpna do konce září. Byla to první

práce tohoto druhu? „Ne tak úplně. V roce 2013 jsem měl příležitost jet s bozkovským motoklubem na Šestidenní na Sardinii. Byli jsme tam 14 dní, takže jsem také přivezl poměrně hodně materiálu,“ vzpomíná Míra. Může se zdát, že motosport a divadlo jsou velmi odlišné světy.

„To je sice pravda, ale jak jsem řekl, výzvy mám rád. Tak například v létě mě můj známý, Pavel Vítek, vzal do Karlových Varů na mezinárodní filmový festival, kde jsem pomáhal jako kameraman. To byl krásný zážitek, měl jsem možnost nahlédnout do velkého filmového světa,“ zasní se Míra Šalda. I když ho svět profesionálního filmu okouznil, nevtáhnul ho do svého víru. „Pokud to dělám na té mojí úrovni, dokud mě to zajímá a baví, tak je dobře. Ale abych se vrhnul na filmování jako na zdroj své obživy, tak na to chuť nemám,“ řekl. A co ho nejvíc bavilo na dokumentu o KDP? „Bydlím ve Vysockém od malička a nikdy jsem di-

vadlo nevnímал tak intenzivně, jako když jsem do té přehlídky opravdu zabřednul. Některé věci jsou opravdu tradice, které se dědí z pokolení na pokolení. Když to vidíš z druhé strany, je to zajímavý. Do divadla jsem zašel i před tím, párkrát jsem se s kamerou postavil i na vítání. Ale běžný Vysočák neví, že jsou tu nějaké kurzy, loučení atd. Nevnímá zákulisí přehlídky, lidičky, kteří tu pobíhají a starají se, aby všechno do sebe perfektně zapadlo. Pak se všichni rozejdou a jako by nic nebylo. To je ohromující,“ vyznal se kameraman.

A na otázku, co chystá a na co se těší, odpověděl: „Teď se vrátím k motorkám, mám natočené závody z Vysokého. Pak musím srovnat restík – byla tu Vysocká časovka, tak něco jen krátkého. Ale jinak nic konkrétního nechystám. Chtěl bych si pořídit dron, abych se mohl na všechno podívat z výšky, z nadsledu,“ zasní se autor dokumentu o pěti letech KDP Miroslav Šalda.

(jn)

Klub režisérů SČDO: Ve všem hledej pohyb

V rámci Krakonošova divadelního podzimu probíhá také seminář Klub režisérů SČDO. Jeho lektorem je letos poprvé režisér Vladislav Kracík. Účastníci pracují celý týden s hořkou komedií o identitě člověka od současného německého autora Maria von Mayenburga Ošklivec.

„Hlavním stanem“ skupiny jsou prostory vysoké sokolovny, kde se denně scházejí. Členové vždy dostanou do skupinek úkol, na kterém nějaký čas pracují. Posléze předvedou výsledek ostatním. Následuje zpětná vazba a společná debata.

Vladislav si hru vybral hlavně kvůli množství dialogů. Podle něj v nich bývá u ochotnických divadel často problém. Svým svěřenčům chce ukázat to, že stereotyp „máš mluvit, jdi dopředu“ není tou správnou cestou a že to jde i jinak. Jak sám řekl: „Ve všem hledej pohyb. Pohyb vytváří energii a energie vytváří pozornost.“

Při jednom ze setkání byla všem zadána stejná, zdánlivě nevýživná scéna, kterou měli nejprve proškrtat a následně ztvárnit. Bylo úžasné sledovat originalitu a různorodost jednotlivých prove-

dení. Na jednu část hry je možno nahlížet z mnoha odlišných perspektiv.

Nutno podotknout, že kurz je opravdu intenzivní a času málo.

Ale dle slov lektora, i kdyby si každý odnesl jen kousek z toho, co v semináři děláme, bude to úspěch a tím pádem to má všechno smysl.

(eli)

Bez vás by nebylo nás

„Díky za to, že děláte divadlo. Kdyby nedělaly divadlo soubory na malých vískách, nebyla by tahle přehlídka. Díky, že jsem vás mohla poznat a přijedte,“ pozdravila v úvodu loučící se DS Havlíček Zákupy ředitelka KDP Svatava Hejralová.

„Dnes jste si užili všechny druhý počasí až na vánici,“ usmíval se Ondřej Benda, který se při-

šel rozloučit za SČDO a podotkl, že Zákupští pro něj byli po všech stránkách mimořádným souborem. „Já jsem musel do Vysokého ujet 500 kilometrů, vy sotva 80, ale protože se tu cítím jako doma, mohl jsem vás nejprve přivítat a teď se s vámi rozloučit. Poctivě jsem prostudoval vaše stránky a zjistil jsem, že máte jako soubor víc ocenění, než my jako celá oblast severní Moravy,“ mudroval Ondra.

Hosteska Klaudie je prostě vlídná žena, takže zase neprosákla do médií žádná lechtivá

informace. Svůj čas strávený se souborem shrnula v krátkosti: „Rozlepila se mi nová bota, dnes ráno jsme zavírali hernu a dozvěděla jsem se, že jsem čarodějnice a je mi 300 let,“ konstatovala Klaudie a začala mezi jednotlivé členy souboru rozdělovat dárky - sekt, okurka, máslo a chleba.

Soubor odměnil Klaudii kyticí a od domácího souboru dostal na cestu poudačku zásadského písma Josefa Pavlaty Divadlo.

(jn)

Vobskočácké hodnocení

Den pátý

Úterní představení DS Zdobničanů Vamberk Létajíci snoubenky nás zase trochu pobavilo. První část suverénně vedla služebná a druhá část již byla dána spádem problémů. Na scéně jsme si všimli, že jim chybí ve výbavě slušná nádoba na vodu s odlívkou a set skleniček. Za svoji

účast na přehlídce tuto cenu obdrží od Vobskočáku po hodnotícím večeru v sobotu od prezidenta Standy Mareše.

Den šestý

DS Havlíček Zákupy nám ukázal to, že je dobré mít Filipa. Trochu musíme však dávat pozor na svá oslovení, jinak to pravdu změní. Snoubenka se často splete s tetinkou, to jsou velmi pěkné přebledy. Ale bavili jsme se. Soubor určitě nějakou

květinu dostane, tak mu věnujeme šest kusů skleněných váziček. Předání bude po slavnostním vyhodnocení v divadle.

Věštba

Taneční divadlo BUFO Praha, host přehlídky - věstec Vobskočáku se uvedl do transu a prorokoval: „Tento soubor je nutné odměnit. Předáte jim po skončení jejich představení pozornost - keramickou sadu, pane prezident.“

DOŠLO DO REDAKCE

Co patří také k historii 50 let KDP

Byli jsme na výstavě 50 let KDP v muzeu. Obdivuji práci všech, kteří to takto dali dohromady. Je to „krdel“ materiálu a utřídit to podle tematických celků dalo jistě hodně práce a hodin a hodin třídění. Základním principem bylo třídění podle témat: přípravný výbor, technika, kuchyňka, předsedové poroty atd. atd.

Nepočítal jsem skupiny, ale je jich pěkně hodně. Co mně však chybí, pak je to vročení, co se kdy stalo. Tak např. 6. 10. 1984 se zde ve Vysokém nad Jizerou, v malém sále, sešli účastníci I. režisérské školy SČDO, aby ustavili Klub režisérů SČDO. Od něho pak začaly semináře, později označené jako „dílny“. Ten vůbec první klub se udal v roce 1991 a založil tak vzdělávání na KDP, které se do té doby nekonalo. Těch seminářů už letos bylo 28 a od té doby na KDP přibýli půdičkáři a KDP mladým apod. Byl to určitý mezník, který stál za zveřejnění.

Na výstavě vzhledem k tomu, že chybí vročení, chybí také zveřejnění událostí, které zformovaly KDP do dnešní podoby. Nemyslím jen stavební úpravy, o kterých je zmínka.

Mám na mysli:

přechod ze Žebráku

vrcholové vyhlašovatele dle doby a jak je utvářely politické proměny

výrazné vyhlašovatelské právo, které přešlo na SČDO po rozkolu s NIPOS Artama

systém regionálních přehlídek SČDO a postup na KDP, utváření programu

předsedové (ředitelé) přehlídky za 50 let

vznik občanského sdružení Větrov, které převzalo hlavní roli zajišťovat přehlídky spolu s DS Krakonoš

počty diváků na přehlídce, sponzoři apod.

Přesto – díky za to, že výstava vznikla, ale platí rčení, že bez minulosti není budoucnosti. Platí to

jak pro společnost, tak pro divadlo zvláště.

Všimli jste si, že tu kdysi byl Cyranův kord – soutěž monologů? Myslím si, že více historizující pohled k 50 letům KDP by neškodil. Do příštího roku je ještě čas.

Dušan Zakopal

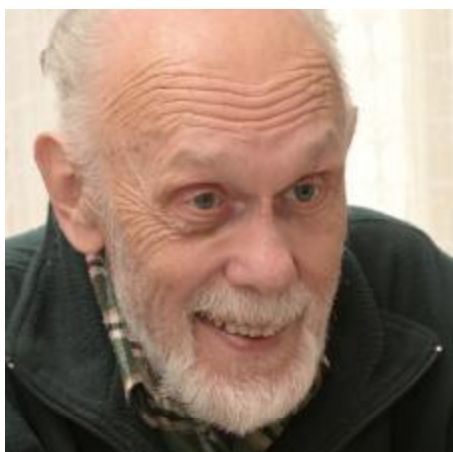
P.S.: Některé z historických bodů, které Dušanu Zakopalovi

na výstavě chybí, obsahuje publikace, a to v textové části nebo v rejstřících. Ale znáte to, když postavíte dům, nastěhujete se, chvíli bydlíte a pak pochopíte, že vlastně aby byl váš nový dům vskutku dokonalý, bylo by dobré ho postavit jinak. A tak je to se vším. Proto budme velkorysí a vzpomínejme u fotografií, jaké to bývalo a jací jsme byli, a těšme se, jaké to ještě může být.

(jn)

Foto: Poznáte alespoň některé z nich?

Končíme? To nikdy. (zn. Neodstoupím)

*Mnohý verš již popisuje
to, co nelze nijak změnit.
Až se v samet zhalí zenit,
zrudne další listu plátek,
ať chcem - nechcem, náhle tu je!
Týden skončí – je tu pátek.*

*Sobota je smutná trošku,
balit, loučit se – snad plakat,
nemůžeme jásat, skákat,
neb před námi vize jasná.
Možná za rok dívka – hošku,
opustíš ta místa krásná.*

*Rok co rok tak říkáme si,
vždyť je to jen krátká chvíle,
až přejdou Vánoce bílé,
k létu poběží to valem
a my všichni – ať jsme kdesi
na tom našem světě malém*

*těšíme se jako děti.
Je to jasné – dobře víme,
zas vás všechny uvidíme.
Pak přijedem – ale ouha –
toho – tamtu – nespatriíme.
A v nás ve všech šeptá touha.*

*Neblázni tak – čase milý,
zastav se – na malou chvíli.
Na ten týden, co jsme tady –
ať neřídnu naše řady.
Nepostojí – ni chvilinku!
Nechme si ho – na vzpomínku!*

Jiří Hlávka

Pomněnky jsou nejmenší, Večernice nejzkušenější

Od půl třetí každý den vyhrává před divadlem Krakonoš dechovka Táboranka. Ta doprovází také výstup mažoretek z Jablonce nad Jizerou. Všimli jste si, jak se děvčata střídají a jejich věkové rozpětí je velmi rozsáhlé? Zeptali jsme se proto, koho jsme už mohli vidět v krátké sukýnce a s tenkou hůlkou. Tak tedy vězte – pochodoval jste už viděli nejmenší Pomněnky v modrých kvítkova-

ných šatíčkách, což jsou holčičky z mateřských školek. Od 1. do 3. třídy chodí dívky zařazené mezi Kopretinky. Berušky ve žlutých šatíčkách zahrnují děvčátka navštěvující 1.-5. třídu. Děvčata od 6. do 9. třídy jsou Amarilky, začky z 9. tříd a studentky středních škol jsou Čekanky a s mažoretskou hůlkou si pohrávají také mladé ženy a maminky, které si říkají Večernice.

(jn)

O dočasnosti a nadčasovosti

Včerejší článek pojednával o budoucnosti stravování techniků. Dnes se podíváme na další výhledy technického světa, ale vezmeme to více divácky. Protože především diváci jsou ti, o které jde v první řadě. A to i ti v zadních řadách.

Včerejší představení odhalilo pro některé diváky jindy schovanou schopnost divadla Krakonoš. Při poslední větší rekonstrukci velkého sálu bylo využito příležitosti a před vymalováním byly zavedeny do zdí nové cesty pro zvuk (XLR), světlo (DMX512) a napájení (240V). To vše pro vyslyšení stále častějších požadavků na umístění rezie do hlediště, které nešlo dále ignorovat. Pro jistotu byly přiloženy také kabely pro datovou komunikaci (RJ45-UTP) a video a audio signál (symetrický). Díky tomu lze umístit zvukový i světelný pult kdekoliv v hledišti.

Spolek Techniků Divadla Krakonoš

Čas ale nezastavíme a také trendy jevištního svícení se postupně mění. A protože – a to myslíme je vidět v každém našem činu – jsme přinejmenším nadšenci, chceme jít s dobou a pokud možno, tak ji i trochu předběhnout. Proto jsme již během včerejších příprav inscenace na rozdíl od moderních staveb, zde nepřichází v úvahu jakákoliv strukturo-

vaná kabeláž. Jen stěží si lze představit plastové lišty u stropu nebo na stěnách. Zároveň je jisté, že se bude měnit proudová náročnost i logika zapojení a další vlastnosti. Dále přijde na řadu kalkulování průměrů jednotlivých kabelů, délky, přechodky i uzly. Mohli bychom zde podrobněji rozepsat plány, ale redakce nás žádala, abychom nezacházeli do detailů, tak tento bod přeskočíme a půjdeme rovnou na závěr: aktuálně se tedy technici zabývají zároveň současnými i budoucími technologiemi, aby Maruška Brtková Trunečková mohla tvořit další a další skvělé inscenace.

Nemožné na počkání...

Jak jste si mohli někteří včera večer všimnout, Dobřichovická divadelní společnost Dobřichovice využívala otevírací oponu

v zadním plánu scény. Skromně musíme dodat, že mechanismus na otevírání byl vyvinut a otestován techniky STDK jen pár hodin před inscenací. Tím byla vyřešena otázka, kdo a jak bude roztahovat oponu tak, aby to by-

lo co nejrychlejší a nejplynulejší.

Děkovat netřeba. Myslíme, že naše pomoc Dobřichovicím je zdvořilostí na oplátku za zapůjčení LED světel, která o letošní přehlídce využíváme.

(stdk)

Korupční spolek se vrací ke svým kořenům

Tři nově vydané odznaky, jedna roční slivovice a dvě půllitrovky rumu. To je bilance včerejší valné hromady korupčního spolku VOBSKOČÁK, která se odehrála tradičně v salonku penzionu U Albíny. Podle půlprezidenta Hlávky se spolek v budoucnu navrátí ke svým kořenům.

„Ačkoliv říkáme, že letos slavíme kulaté 39. výročí, tak ty hlavní kulatiny chystáme na příští rok,“ řekl v úvodu půlprezident Jiří Hlávka s tím, že slavnostní třpyt příštímu roku by měl dodat návrat k používání insignií. „Příští rok nastoupíme opět s vlajkou, ubrusem i pokladem. A budeme dbát na to, aby naši členové nosili viditelně odznak,“ konstatoval Hlávka a dodal, že příští rok se korupční spolek pochlubí také novým, autorským představením ve spolkovém duchu. Téma prozrazovat nebude, aby laskaví čtenáři byli na 51. ročníku KDP překvapení.

Novými členy Vobskočáku se stali boškovští Jan Koráb a Jana Glocová Jirgalová a Lída Bergová z Velké Bystřice. Zatímco dámy jako zápisné věnovali půllitrovku

rumu, Jan Koráb s omluvou přinesl vlastní slivovici ročník 2018.

Další láhev rumu přibyla jako odchodné. Tu do vobskočáckého pokladu vložili manželé Dušan a Eva Zakopalovi. „Řekli jsme si s Evou, že toto je naše poslední přehlídka. Máme své roky a už jezdit nebudeme, proto nám přišlo dobré se s vámi rozloučit a stejně jako zápisné věnovat do

pokladu též odchodné,“ pravil Dušan a slíbil, že při nočníkovém představení zapojí svůj potleskoměr, aby změřil, zda větší míru potlesků mělo Ořechovské divadlo nebo představení Vobskočáku. A tak slavnostní tečkou na závěr valné hromady bylo jednomyslné zvolení manželů Zakopalových čestnými členy korupčního spolku Vobskočák.

(jn)

Ztrácí se (nejen) zvuk

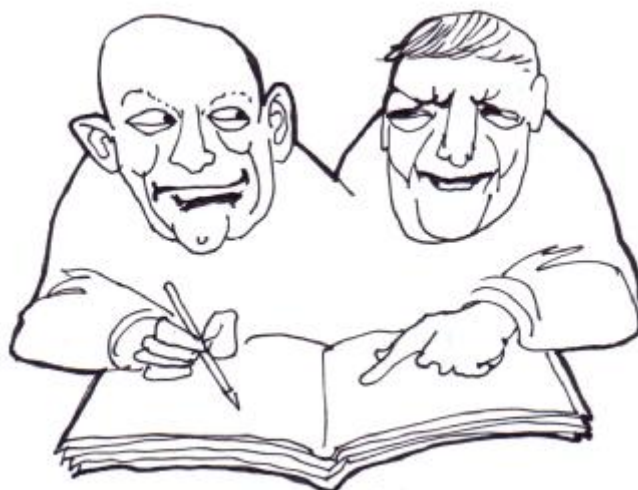
Během promítání videokavárny občas vypadává zvuk. Nebo je snad zvuk rušen jiným způsobem? Osoba blízká technikovi zodpovědnému za projekci nám sdělila, že z jeho strany bylo vždy vše připravené. On sám údajně zahájil šetření příčin. Během posledního výpadku – schován pravděpodobně za o něco většími loutkami – přistihl personál kuchyňky. Ten hnán za pamlskem medovníku nadzvedl přehrávací zařízení a tím přerušil zvukové vedení. Věc však nechce nadále šetřit, neboť byl uplacen. Pravděpodobně podobnou dobrotou.

(He)

Bude se číst víc o divadle? aneb DVA PÍSAŘI

S vydáním knihy o 50 letech KDP přichází překvapení! Technika bude mít svoji vlastní kroniku! Jaké jsou důvody vzniku? Že by se opičili? Kdo chce zdokumentovat vývoj samotné budovy divadla Krakonoš? Podle našich informací je za vznikem této myšlenky někdo z hlavních funkcionářů spolku techniků divadla Krakonoš (STDK)!! Důvod je pravděpodobně prostý: „hrdobci“ chtějí mít historii budovy také na papíře.

(He)

O přízeň diváků se pokoušeli pubertáci z Dobřichovic

Do Vysokého nad Jizerou dorazil relativně mladý soubor. „Jdeme teprve do puberty, proto jsme tu teprve potřetí. Až nám bude sto, třeba už budeme také mluvit o dvacetinásobné účasti. Chtěli jsme tu však být právě v roce 50. výročí a povedlo se,“ pochvalovali si Dobřichovičtí.

A ujistili potenciální diváky, že se nemusí bát jít do divadla, protože oni rozhodně nejsou tím souborem, který vylévá na jeviště kýble krve. „My jsme zaměřeni na komedii, tak doufáme že s námi večer zasmějete,“ dodali zástupci Dobřichovické divadelní společnosti Dobřichovice. Jen pro úplnost dodejme, že Dobřichovičtí jsou ve Vysokém nad Jizerou potřetí. Poprvé přivezli titul Máto-vý nebo citron, podruhé přijeli s Broukem v hlavě a odvezli si nominaci do Hronova. Včera večer se představili komedií Petera Quioltera Je úchvatná.

(jn)

sobota 19. října 2019		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Kouřim	malý sál
15:00	BUFO	velký sál
15:30		
16:00	Praha	
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	předání ocenění J. K. Tyl	
	slovo vyhlášovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

Větrník, zpravodaj L. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Eliška Bochová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, ilustrace: Petr Kolínský. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

kontakt: vetrnik@kdpvysoke.cz.

Náklad 120 ks

Cena 10 Kč